

عنوان مقاله:

ولدنامه در سایه مثنوی معنوی

محل انتشار:

فصلنامه ادبیات عرفانی و اسطوره‌شناسی، دوره 2، شماره 3 (سال: 1385)

تعداد صفحات اصل مقاله: 35

نویسنده:

امیدوار مالملی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی واحد علوم و تحقیقات

خلاصه مقاله:

ولدنامه اثری است در قالب مثنوی که در بحر خفیف سروده شده است. این کتاب در تفسیر دقایق و معانی عرفانی و اخلاقی و شرح اخبار و احادیث و تفسیر آیات قرآن همراه با ذکر امثال و بینات، حکم و کنایات، نوادر لغات و ترکیبات و اعلام احوال مولانا جلال الدین، برهان الدین محقق، شمس تبریزی، صلاح الدین زرکوب و دیگران است که تصویری درست از زندگی جسمانی و روحانی مولانا و حالات و مقامات مریدان و مصاحبان او را منعکس می‌کند. این اثر حدود ده هزار بیت است که در سال 690 هجری به وسیله سلطان ولد، فرزند ارشد مولوی، سروده شده است. با عنایت به ابعاد گوناگون مثنوی معنوی، درمی‌یابیم شاید سلطان ولد اولین شاعر صوفی باشد که بعد از مولانا توانست در شعر تعلیمی صوفیانه، روش وی را سرمشق خود قرار دهد. بنابراین حل بسیاری از مشکلات مثنوی ولدنامه به دلالت و هدایت مثنوی مولوی وابسته است و فهم اسرار کلمات و عبارات پسر جز به وسیله اطلاعات راه گشای پدر، میسر نیست، به طوری که سایه پدر را بر تمامی آثار او می‌توان احساس کرد. سلطان ولد در احیای طریقت مولانا اهتمام خاص داشت و در طی حیات خویش نیز کوشید تا در کار تالیف و تصنیف آثارش شیوه کار پدر را تقلید نماید. این مقاله کوشیده است برخی از این تاثیرپذیری‌ها و جلوه‌های مشترک را معرفی کند.

کلمات کلیدی:

سلطان ولد، مولوی، ولدنامه، مثنوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/852946>

